

NOOIT ZAL DE WAARHEID BOVEN KOMEN

Diegenen die tot de eerste generatie Caroline luisteraars behoren, vallen in de periode maart 1964 tot en met begin maart 1968 te plaatsen. Zij waren het die voor de eerste keer werden geconfronteerd met meer muziek en vooral het vrij gesproken woord op de radio. Niet meer de geschreven teksten die werden voorgelezen, maar presentatoren die je aanspraken, alsof het een vriendje was die tegen jou in de huiskamer of op de slaapkamer sprak.

Top 40 Radio, zoals er later over werd gesproken, was het echt in de begintijden van Radio Caroline niet. Pas met langzame stappen werd Radio Caroline het station dat later zo door vele miljoenen luisteraars werd geliefd. Ook bij Radio Caroline was er in de begintijden zeker nog sprake van programma's waarin korte teksten werden voorgelezen, waarna scherp erachter aan de plaat werd afgedraaid. Als je nu, 46 jaar later, de oude programma's, die in grote hoeveelheden gedigitaliseerd van zolder tevoorschijn zijn gekomen, afluistert besef je dat het in de eerste periode nog echt geen Top 40 radio was. Voorzichtig werd stap voor stap meer de muziek voor de jeugd gedraaid, hoewel er ook veel jazz, blues en easy listening was te beluisteren in de vroege dagen.

Als doorsnee luisteraar maakte je toen geen zorgen over hoe een dergelijk station werd gerund en wie er nu precies achter Radio Caroline zaten. Toen het station meer en meer de kant voor Top 40 opging en ook nog een paar concurrenten dat ook vanaf schepen in internationale wateren hun programma's gingen verzorgen, er bijkwamen werd het voor een deel van de eerste generatie luisteraars toch interessanter. Spannend zelfs, tenminste al je intensief naar de presentatoren vanaf zee luisterde. Naast de vele nieuwe muziek brachten ze ook hun belevenissen in de programma's. En er werd veel over de stations geschreven, waardoor ook kranten werden gelezen en stukjes eruit werden geknipt en bewaard in talloze plakboeken. Uit de interviews en andere artikelen kwam er druppelsgewijs ook informatie naar je toe over hoe een organisatie in elkaar zat. Tenminste, je ging ervan uit dat het de waarheid was.

Zo las ik voor het eerst in een artikel in begin juni 1964 over het bestaan van Planet Productions, de latere moedermaatschappij achter Radio Caroline. Dan

doel ik op Radio Caroline uit de jaren zestig. Er werd in het artikel melding gemaakt van de eventuele fusie tussen Project Atlanta Ltd. (Alan Crawford) en Radio Caroline, waarbij Ronan O'Rahilly een niet eerder ingezette en in Ierland opgerichte Planet Productions Ltd. als onderneming voor de fusie zou gaan inzetten. Mensen, die later financieel geïnteresseerd werden in deze onderneming, werden genoemd als betrokkenen uit Engeland, Ierland en Zwitserland, waarbij de naam van Jocelyn Stevens, destijds eigenaar van Queen Magazine, als voorbeeld werd genoemd. Decennia later werd het duidelijk dat hij eigenlijk al in een vroeg stadium bekend was geworden middels een aflevering van het destijds door de ITV uitgezonden programma 'World in Action'. De intrede van de videorecorders had de fervente luisteraar, ongeveer 15 jaar later, een ander aspect gegeven aan het verzamelen van zaken over radio en zo kwam voornoemde aflevering van 'World in Action' dan ook in de jaren tachtig van de vorige eeuw uit het ITV archief tevoorschijn - waarschijnlijk ongevraagd en dus illegaal gedupliceerd. Jocelyn Stevens zagen we in beeld en woord verhalen over zijn betrokkenheid bij de organisatie achter Radio Caroline.

Dan maar eens kijken in mijn fotoboeken over de jaren zestig periode van Radio Caroline, want daarin zitten ook wat persberichten geplakt. Slechts één van de vele persberichten geeft een opsomming van namen binnen de directie. Het gaat om een in mei 1967 verstuurd persbericht betreffende veranderingen binnen de programmering van Caroline South en werd verzonden door Frances van Staden, de persvoorlichtster van de Caroline organisatie, die twee radiostations runde, Caroline North en Caroline South. Onderaan stond de volgende namen als zijnde de directieleden van dat moment: B.M.Ainley, E.L. Gomèche (Ierland), H.Good (Ierland), R.O'Rahilly (Ierland), P.R.Solomon, en R.L.Trappnell. Het was, en dat is terug te lezen in het boekje 'Radio Caroline' van John Venmore-Rowland, Alan Crawford die in december 1965 besloot de onderneming Planet Productions te verlaten. Hij was er in juli 1964 in gestapt na de fusie tussen Radio Atlanta en Radio Caroline. Als zijn opvolger werd destijds in 1965 de toen 34 jarige Barry Ainley uit Londen in de directie benoemd.

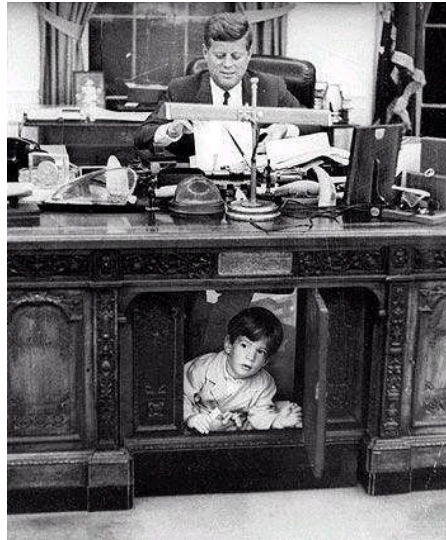
DIRECTORS: B.M.AINLEY · E.L. GOMÈCHE · H.GOOD (IRE) · R.O'RAHILLY (IRE) · P.R.SOLOMON · J.E.G.STEVENS · R.L.TRAPNELL
SECRETARY: E.L.GOMÈCHE · SALES: B.W.SLIDDER
OVERSEAS CABLES & TELEGRAMS: PALAIRWAVE WESOO LONDON W.1. TELEX 261916

Barry was een vooraanstaande bankier uit de Londense zakenwereld en had zijn studie economie ondermeer gevolgd aan de Sorbonne Universiteit in Parijs en de Universiteit te Madrid. Om zijn studie te voltooien ging hij naar de London School of Economics. Bij Caroline ging hij zich vooral met de financiële zaken bezighouden, terwijl Ronan O'Rahilly vanaf dat moment zich meer met de programmering en verkoop van zendtijd zou gaan bemoeien.

Ronan O'Rahilly

Alle verhalen die destijds in de jaren zestig door Ronan en de zijnen werden verteld in interviews namen we, naïef als we waren, voor waarheid aan. Het leek ook allemaal zo romantisch. Alleen al het verhaal over de naamgeving van het radiostation. Bij herhaling vertelde Ronan O'Rahilly dat hij in de voorbereiding tot uitrusting van het zendschip de MV Mi Amigo in een vliegtuig onderweg was naar Dallas in Texas en een exemplaar van het tijdschrift 'Life Magazine' las. Op de voorkant stond een foto van Caroline Kennedy onder het bureau van haar vader in de 'Oval Office' van het Witte Huis. Hij was zo onder de indruk van het meisje dat hij besloot, mede om zijn liefde voor het werk van John F. Kennedy, zijn radiostation naar haar te vernoemen. Het zou tot in het begin van de 21ste eeuw duren alvorens door een fervente Caroline aanhanger in de archieven van Life Magazine werd gedoken. Inderdaad kwam er een exemplaar van het bewuste nummer tevoorschijn maar het was niet Caroline Kennedy die op de voorkant stond afgebeeld maar haar broer John jr. Ronan was tot op dat moment door een ieder geloofd.

John and John jr.

In interviews, door de decennia heen gepubliceerd, is door Ronan O'Rahilly altijd aangegeven als reden van het starten van Radio Caroline het weigeren van andere radiostations van de muziek van zijn artiesten, waarbij geen bindingen waren via de platenmaatschappijen, die bij dergelijke stations betrokken waren. Zo werd steeds als voorbeeld aangedragen het gegeven dat Ronan O'Rahilly manager was van Georgie Fame en zijn muziek niet gedraaid kreeg op stations als Radio Luxembourg. Een eigen radiostation opzetten en zijn muziek ondermeer draaien was daarbij de doelstelling. Ook dit verhaal werd door de fervente luisteraars als voor waarheid aangenomen, totdat in 2004 door mij een prachtige cd box werd aangeschaft met al het werk van Georgie Fame, dat door de jaren heen werd uitgebracht in Duitsland op het Polydor Label. Bij de cd box was een prachtig boekwerk bijgevoegd, met daarin het levensverhaal van Georgie Fame. Als het ging om wie er zijn manager was in 1964, het jaar dat Radio Caroline haar uitzendingen begon, was echter niet de naam van Ronan O'Rahilly genoemd. In plaats daarvan was daar de naam van Rik Gunnel op zijn plaats als manager van Georgie Fame. Ik plaatste hierover enkele opmerkingen destijds in het International Radio Report en kreeg daarop enkele reacties van mensen die zeker wisten dat Ronan Georgie kende vanuit de nachtclub in het Londense Soho, waar hij als manager werkte, maar zeker niet de manager van Fame zou zijn geweest.

In november 2005 kreeg ik de definitieve bevestiging dat ook het verhaal inzake het management van Georgie Fame een publiciteitstrekkende was

geweest. In contact met ex Caroline deejay Andy Archer, die gedurende drie decennia verschillende periodes bij Radio Caroline had gewerkt, kwam de totale waarheid tevoorschijn. Archer, die bezig is zijn levensverhaal te schrijven om deze op een later tijdstip te openbaren, had contact opgenomen met Georgie Fame. Uit een lang gesprek kwam naar voren dat Ronan wel tot de organisatie behoorde, waardoor Fame werd begeleid maar Ronan nooit zijn manager was geweest. Wel kwam andermaal de naam van Rik Gunnell naar boven als de echte manager. Op advies van Ronan zou hij Georgie Fame een contract hebben aangeboden. In werkelijkheid had Ronan verder wat hand en spandiensten voor Gunnell verricht, waaronder het maken van publiciteit voor de artiesten die door Gunnell werden gemanaged. Ook had hij her en der geprobeerd de muziek van deze artiesten, waaronder die van Georgie Fame, gedraaid te krijgen op diverse radiostations.

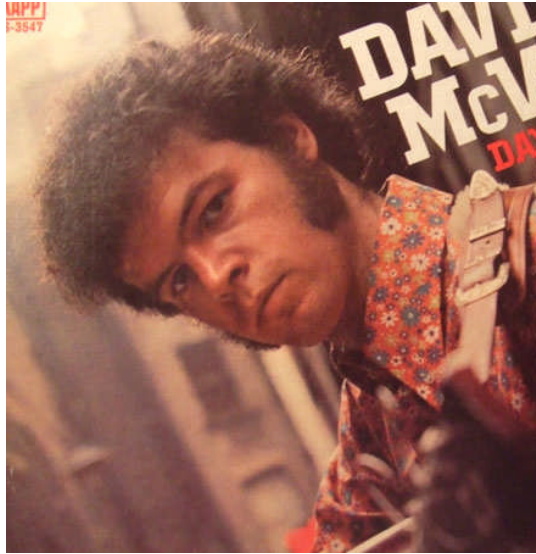
En als je de diverse publicaties leest betreffende de historie van Caroline in de jaren zestig van de vorige eeuw kom je ook altijd weer het gegeven tegen dat tegen het einde van het jaar 1966 Philip Solomon de grootste aandeelhouder was geworden binnen Planet Productions. In mijn archief heb ik een eigen aantekening terug gevonden van februari 1966 waarop ik noteerde dat Solomon een bedrag van 200.000 Pond zou hebben betaald om de grootste aandeelhouder te worden. Het ging daarbij om 20% van het totale pakket. Dus misschien wel de grootste maar er waren dan veel meer lieden die financieel ingezet zouden moeten hebben.

Wie was eigenlijk Solomon. In die tijd voor velen eigenlijk een groot raadsel, mede daar hij zich niet op de voorgrond plaatste, zoals de journalisten van Ronan O'Rahilly gewend waren. In de loop van de decennia zijn vele knipsels via vele wegen tot me gekomen, die ik per station heb gearchiveerd. In knipsels uit Britse en Ierse kranten uit 1966 kon ik ondermeer het volgende opmaken. Philip en zijn broer Mervyn dienden op dat moment te worden geplaatst binnen de wereld van de Ierse popmuziek, waarbij ze de ontdekkers waren van verschillende groepen, waaronder de Rhythm en Blues groep Them (met een jonge Van Morrison als leadzanger) en The Bachelors. Maar ze stonden er niet alleen voor want ook hun vader Louis werd genoemd als één van de drie eigenaren van 'Solomon and Perez Distributing Company'.

Philip Solomon

Organisatorisch was men eerst actief vanuit een kantoor in Dublin. In een artikel in 'Record Retailer' uit maart 1966 is terug te vinden dat Melvyn meldde dat men vanuit drie kantoren zou gaan werken. Eén ervan werd vervolgens bemand door Philip Solomon en gevestigd in Londen. Van daaruit zou hij niet alleen zich sterk maken voor de vele Ierse artiesten maar ook zijn belang in de Caroline organisatie gaan beheren. In de rijke wijk Mayfair werd een ruimte door hem betrokken aan de 6 Chesterfields Garden, waar ook Radio Caroline haar kantoor had. Ondermeer zou Philip Solomon grote invloed krijgen binnen de programmering van zowel Radio Caroline North als Radio Caroline South en zou veel van het werk van zijn platenlabels, waaronder het later belangrijke Major Minor, verplicht worden gedraaid. Sommige deejays zijn er trots op dat veel, in hun oren walgelijke plugplaten, als 'vliegende schotels' in internationale wateren verdwenen maar even snel als ze werden weggegooid kwamen deze songs als vervangende platen weer met de tender aan boord. Niet alleen via pluggen in ellenlange commercials maar ook door het intens draaien van de muziek van het Major Minor Label zijn vele artiesten daardoor deels succesvol geworden. Denk maar eens aan de muziek van The Dubliners, Raymond Lévèfre Orchestra en David McWilliams. En het schijnt dat achter de schermen Solomon soms hard kon optreden tegen opstandige medewerkers binnen de Carolineorganisatie en dus werden de platen nadien intensiever gedraaid.

David Mc Williams

Toch blijven we zitten met de vraag wie toch die andere aandelen in handen hadden. De meeste van hen zal onbekend blijven maar toch is er een aantal bij naam te noemen. Neem als voorbeeld Michael Parkin. Zijn naam was in 1960 bekend als de man die de verkoop van zendtijd beheerde bij Channel Television, in de tijd dat de commerciële televisie in Engeland in de kinderschoenen stond. Van daaruit werkte hij zich op tot algemeen directeur van de televisieonderneming. Een paar jaar later dook hij opeens op binnen de Caroline organisatie, waarheen hij was gelokt om directeur verkoop zendtijd te worden. Begin 1966 richtte hij de onderneming 'Caroline Movies' op, eerst met als doel commercials te produceren voor commerciële televisie en bioscopen. Ondertussen bleef hij consultant voor de Caroline organisatie. Bij Caroline werd hij binnen de directie opgevolgd door de eerder in het briefpapier genoemde Brian Scudder. Zijn benoeming werd aangekondigd in vreemd genoeg The Television Mail van 25 februari 1966.

Bij de Caroline Organisatie had men bekend gemaakt dat de gehele verkoopafdeling een opfrisbeurt had gekregen met de aanstelling van Scudder, die al 15 jaar ervaring had opgedaan binnen de reclamewereld en Ronan O'Rahilly en de zijnen verwachtten heel veel van hem. In het voornoemde bericht kwam een naam voor die ik niet eerder had gehoord of gelezen, namelijk die van Anthony Welch. Als gevolg van de opfrisbeurt kon hij ook vertrekken bij de Caroline organisatie. Lang zat hij niet zonder werk

want hij ging soortgelijk werk binnen de verkoopafdeling van het toen juist opgerichte Radio Scotland vervullen.

Tot zover de gegevens die ik tot het jaar 2004 bijeen sprokkelde maar als totaal plaatje geen duidelijkheid brengen inzake het aandeelkapitaal in Planet Productions en slechts verschillende personages een plekje binnen de organisatie geven. Vervolgens werd het lang wachten totdat ik voor mij nieuwe informatie vond in de maand mei 2010.

Niet alleen de historie van de radio is doelgebied van mijn artikelen. Met bepaalde regelmaat schrijf ik zowel voor het Freewave Media Magazine als voor een drietal internetsites een lang artikel waarin ik terug ga in de tijd onder de titel 'Muziek, media en andere herinneringen', een serie die in het jaar 2000 voor het eerst het levenslicht zag. In deze serie is er telkens een jaar dat wordt belicht. Daarvoor wordt gebruikt gemaakt van mijn eigen, sinds 1960, opgebouwd archief als wel enkele andere bronnen. Daarbij worden met regelmaat via internet en bepaalde tweedehands boekwinkels oude publicaties gekocht. Op internet vond ik in april 2010 een aanbieding, die ik niet kon laten lopen. Voor slechts 35 Euro, inclusief verzendkosten, kwam ik op die manier in mei 2010 in het bezit van 52 afleveringen van de Panorama. Wekenlang heb ik per dag een nummer doorgebladerd en het nodige gelezen. Geweldig hoeveel herinneringen op die manier naar boven worden gehaald, die decennia lang geleden zijn opgeslagen. Gek genoeg ook interessante verhalen die toch een link naar radio hebben, waarbij wel één heel verrassende.

In de Panorama jaargang 55 van 29 juni 1968 stond een artikel afgedrukt onder de titel: '4 Rijke vrije vogels'. Men leidde het verhaal in met het gegeven dat Engeland van oudsher een natie was van de zogenaamde vrijgezellen miljonairs. Nergens ter wereld zou deze combinatie in die mate worden aangetroffen als in Engeland. Vervolgens werd een aantal mannen, allen op nog redelijke jonge leeftijd, voorgesteld. Eén van de namen deed mij een 'belletje rinkelen'. Een naam die ik eerder in één van mijn verhalen op www.soundscapes.info voorstelde als financieel belanghebbende binnen een nooit doorgegaan televisieproject van de Carolineorganisatie. Veel andere verbindingen richting bijvoorbeeld de radiowereld, betreffende de gevonden naam, waren er op het internet tot nu toe niet te vinden.

De betreffende persoon vertelde dat hij was opgegroeid in een gezin met tevens zeven zusters en dat zijn peetoom koning George VI was. Geschat vermogen in juni 1968 van de persoon was 40 miljoen gulden. Zijn vader George Harry, overleed in 1964 en liet George jr. een groot bedrag na, dat hij successierechtenvrij kon incasseren daar zijn vader woonachtig was op het Eiland Man. George, een toen 24 jarige Brit, volgde het voorbeeld van zijn vader en ging in ballingschap door te verhuizen naar een nog zonniger belastingparadijs, de Bahamas. Volgens de toen geldende regels mocht hij per jaar slechts zes maanden in Engeland doorbrengen wenste hij niet in conflict te komen met de autoriteiten dan wel de Britse Belastingdienst.

George: "Ik kom als toerist naar Engeland, heb er geen bezittingen meer en logeer er bij vrienden". Hij verdeelde zijn bezoeken over ongeveer twintig reizen per jaar en zorgde er zorgvuldig voor dat de zes maanden periode met geen minuut werd overschreden. Hij was een echte globetrotter want in het voorafgaande jaren was hij in diverse plaatsen woonachtig, waaronder: London, New York, Barbados, Pennsylvania, Eiland Man, Canada, Riverside en Monaco. George: "Ik heb een flat in New York, een huis op Barbados en kamers op de Bahamas en voor de rest logeer ik in hotels." Hij gaf aan zijn hele leven al gereisd te hebben en niet van een geregeld leven te houden.

De familie, waar hij vanaf stamde, was een bankiersfamilie met een lang en zeer rijk familie verleden, die generaties lang teruggingen. George wilde zelf niet gaan werken binnen de familieonderneming daar hij daar geen brood in zag. Daarbij kwam ook nog eens dat niemand ooit druk op hem had uitgeoefend bij de bank te gaan werken, laat staan om überhaupt geld te gaan verdienen. Nadat hij de erfenis had gekregen was zijn eerste investering in een race organisatie, dat zijn familienaam in de naamgeving meedroeg. Het eerste jaar verloor hij op die investering een bedrag van 170.000 gulden, natuurlijk een schijntje van wat hij op de familiebankrekening had staan.

Het racing team was wel succesvol in de wedstrijden en kreeg een financieel aantrekkelijk contract aangeboden van bandengigant Goodyear. Vooral in de Verenigde Staten, waar veel geld met racen destijds was te verdienen, was het team actief met rijders als Skip Scott en Peter Revson. In de wedstrijden, die in Engeland en Zuid Afrika werden gehouden, was het team

vertegenwoordigd door Rollo Feilding, destijds ook bekend als Graaf van Denbigh.

George had niet alleen veel gereisd, dat hem in vele landen bracht, maar ook zijn schoolopleiding ging via vele schijven. Liefst zes verschillende scholen werden bezocht in vier verschillende landen, alvorens verder niets met zijn opleiding te doen. Ten tijde van het interview, waarvan ik denk dat het in het begin van 1968 werd afgenomen, was George druk bezig met de activiteiten die zouden leiden tot het uitbrengen van een film waarin Marianne Faithfull en Alain Delon de hoofdrol speelden. Hij had er machtig veel geld in gestoken om deze film te kunnen laten produceren en volgens George was de eerste cheque, die hij voor dit project uitschreef, voor de filmrechten. Er stond een bedrag van 1 miljoen gulden op deze cheque genoteerd. In het interview met George meldde hij dat in eerste instantie Omar Sharif voor de hoofdrol was gevraagd, maar dat deze de rol had geweigerd gezien hij alleen maar wilde meespelen als Vanessa Redgrave de vrouwelijke hoofdrol zou krijgen in 'A girl on a motorcycle'. Bij de aftiteling stond Ronan O'Rahilly vernoemd als Executive Producer van deze film uit 1968.

Marianne Faithfull

Natuurlijk waren er veel vogels op de waslijn als het om de pingels ging en dus kwamen ze als aasgieren op het vele geld van George af: "Als mensen bij me komen om geld vraag ik me meteen af waar ze het voor nodig hebben. En waarom komen ze bij mij en wat zit er scheef?" Vervolgens vertelde George

dat hij betrokken was als aandeelhouder in het artiesten management bureau van Rick Gunell. De rinkelende bellen werden de klokken van de Big Ben.

Hij beweerde dat het enige geld, dat hij voor zichzelf uitgaf, in de auto's ging zitten: "Het kan me niet schelen hoe duur ze zijn, ik koop de snelste en de meest opwindendste en meest comfortabele wagens. Het geeft me voldoening het snelst van A naar B te gaan. Goed rijden is een uitdaging. Meer nog, het is een krachttoer van de geest, een krachttoer van de bovenste plank.

Een volgende stap, die hij zou gaan doen, was het investeren van 1 miljoen gulden in het eiland Barbados. Dit zou gebeuren met Amerikaanse investeringstechnieken en in samenwerking met de regering van het land. De naam van deze rijke man: George de Vere Drummond. En in het interview uit de voornoemde Panorama geeft George Drummond aan, zonder verder in details te treden dat hij heel belangrijk is voor Radio Caroline: 'Hij heeft een hoop aandelen in piratenzenders. Twee zendinstallaties zijn praktisch zijn eigendom: "Ik heb vanaf het begin al belangstelling gehad in Radio Caroline".

George de Vere Drummond

Helaas ging de interviewer, Nigel Dempster, niet verder in op deze opmerking. Maar zoals al gesteld, kwam ikzelf de naam van George Drummond tegen toen ik een aantal jaren geleden een artikel aan het voorbereiden was betreffende de plannen van Ronan O'Rahilly in het jaar 1969 om een start te maken met Caroline TV. Toen werd dezelfde George Drummond als financier genoemd. Het was de bedoeling om vanuit 2 Super Constellation vliegtuigen televisie uitzendingen boven west Europa te gaan uitzenden en in één van de vele artikelen rond dit mislukte, of misschien wel gefantaseerde, project was het Simon Dee - programmamaker van Radio Caroline van het eerste uur in 1964 die werd geïnterviewd. "Ik ben ontzettend trots dat ik ben gevraagd een programma te gaan presenteren voor Caroline TV en neem het voorstel zeer serieus in overweging. Wanneer Caroline TV met goed geslepen format komt, zie ik geen reden waarom het niet tot een succes zal groeien. Ik heb gehoord dat het gefinancierd zal worden via commercials die vanuit het buitenland worden aangeworven. Het zenuwcentrum wordt gevestigd in New York. Er zullen ook kantoren in Zwitserland en Nederland worden geopend. Op de Bahamas is een mede financier, George Drummond, die nog maar 26 jaar is. Ronan vertelde me dat de prijzen voor een reclamespot ongeveer 300 Pond voor 30 seconden gaan kosten, terwijl de ITV voor hetzelfde aantal seconden 5500 Pond vraagt."

Ik heb een aantal Caroline mensen, uit de tijd van de publicatie van het interview in 1968, gevraagd of ze de naam George Drummond kenden. Het was de toen voor Radio Caroline International werkende Andy Archer die me het volgende schreef: 'Ja, ik heb George Drummond een paar keer ontmoet, maar ik kan niet zeggen dat ik hem goed heb leren kennen. Ik kan je melden dat hij nazaat was van een rijke Schotse familie en een van zijn voorvaders richtte de Drummond Bank op. Hij was zoals vele van Ronan's vrienden in die tijd, trendy, deftig en rijk tegelijk. Ik heb net op internet gevonden dat George Drummond destijds een flat deelde met George Lazenby, die ooit de rol van James Bond vertolkt heeft. Lazenby was ook een goede vriend van Ronan O'Rahilly. Het kan best waar zijn dat George Drummond in de Caroline organisatie heeft geïnvesteerd. De meeste vrienden van Ronan hebben dit gedaan en de meesten hebben het geld dan ook verloren! Over de claim van George Drummond dat hij de belangrijkste investeerder was heb ik nooit eerder iets gehoord. Ik ben er behoorlijk zeker van overtuigd dat al het geld

uit de City van Londen afkomstig was van bijvoorbeeld mensen als Jimmy Ross, John Sheffield en Jocelyn Stevens.'

Simon Dee

De vraag kwam op of we, als het om George Drummond gaat, te maken hebben met een duimzuiger, fantast of oplichter. We kunnen er alle kanten mee op. Al in de 1712 werd het bankconcern Drummond opgericht door een verre voorvader van George, die - gelijk aan vele generaties - ook George als één van de voornamen had en allen Graaf van Oxford waren. En inderdaad hebben we te maken met een zeer rijke familie waarvan vele met de naam 'George' aan het hoofd van de bankketen hebben gestaan en George de Vere Drummond een uitzondering was door zijn eigen weg te gaan, die niet in het bankwezen lag. Het blijkt zelfs dat de Britse koning George VI de peetvader is geweest van de inmiddels 66-jarige George de Vere Drummond. Reden genoeg eens verder in zijn verleden te spitten.

In 2006 deed journaliste Claudia Joseph onderzoek naar George de Vere Drummond voor een artikel dat werd gepubliceerd in 'The Mail on Sunday'. Het ging om een totaal ander onderwerp maar terloops werd in deze publicatie kort de band met de Koninklijke familie en de link naar Radio

Caroline genoemd. Daaruit blijkt dat in werkelijkheid George de peetvader slechts een keer bewust heeft ontmoet: "Ik was een jaar of vier toen mijn vader me meenam naar Windsor. Ik wist niet wat er stond te gebeuren en weet alleen dat ik voor die tijd geleerd werd hoe voor de koning te moeten buigen". En over Radio Caroline meldde het artikel: 'Als aandeelhouder van Radio Caroline reed de jonge George een Lamborghini en deelde een flat aan de Eaton Square in de wijk Belgravia, met George Lazenby.'

Verder kwam aan het licht dat in het jaar 1971 George Drummond opgepakt werd door de politie in het Duitse Frankfurt, nadat hij had geprobeerd een 50 Dollar American Express Cheque te wisselen. Deze bleek afkomstig van een grote partij van 205.000 cheques, die gestolen was uit het gebouw van een drukkerij in het Britse New Malden, in Surrey. Hij werd op borgtocht vrijgelaten, een bedrag dat door Lazenby werd voorgeschoten. De politie in Londen kreeg vervolgens opdracht zijn flat aan Eaton Square te doorzoeken, wat gebeurde toen hij op een avond zat te dineren met de zangeres Sandie Shaw. Op 27 mei 1971 werd George de Vere Drummond veroordeeld tot 4 jaar gevangenisstraf vanwege het oneerlijk verhandelen van 41.000 reischeques, afkomstig van diefstal. De eerste 16 maanden van zijn detentie bracht hij door in de gevangenis van Wormwood Scrubs in West Londen, waarna hij werd overgeplaatst naar de Ford Open Prison in Sussex. In september 1972 werd hij echter vrijgelaten en bleef nog drie jaren in Londen geregistreerd als zijnde woonachtig. Achteraf bleef hij verklaren volkomen eerlijk te zijn geweest en nooit geweten te hebben dat de cheques, waarvoor hij stelde het volledige bedrag te hebben betaald, waren gestolen. In 1975 verhuisde hij definitief naar Barbados. Hij woont daar nu als George Albert Harley de Vere Drummond, in Christchurch.

Over zijn liefdesleven is sinds enige jaren op internet het nodige terug te vinden, nadat bekend werd dat de inmiddels bekende filmproducer Matthew Vaughan, vermeende zoon van Robert Vaughan, niet de zoon van Robert is maar van George de Vere Drummond. Dit doordat George in 1970 een korte relatie had met de toenmalige vrouw van Robert Vaughn Kathy Ceaton. Pas vele jaren later bekende Kathy dat het zijn zoon was, die Robert's achternaam droeg. Om het verhaal af te ronden kan worden genoemd dat George Drummond inmiddels, via Matthew zijn huwelijk, opa is van drie kleinkinderen. Matthew de Vere Drummond is namelijk getrouwd met een van werelds topmodellen Claudia Schiffer.

© Hans Knot 2010.

Met dank aan Andy Archer en Martin van der Ven

Bronnen:

The Mail on Sunday 03-12-2006

Panorama jaargang 1968

Pop went the Pirates II by Keith Skues, Lambs' Meadow Publications,
Horning, 2009.

Radio Caroline by John Venmore-Rowland, Landmark Press Publications,
Lavenham 1967.

The wet and wild history of Radio Caroline 1964-2004 by Hans Knot,
Foundation for Mediacommunication Amsterdam, 2004.

Foto's: Freewave Media Magazine

Offshore Echoes Magazine